

Բասիլայել Պատկանյան

Վանեցի կտրիճ

Հագիվ լըրացավ քրսան մեկ տարիս,
Աղվամագ քրսավ երես ու ծնոտիս,
Թըշերես կարմիր վարդեր կրկաթի,
Չիլերս ամուր՝ ասես երկաթի:

Տվեք ինձ սարեր՝ սարեր կործանեն,
Ծառը արմատով գետինեն հանեն,
Սուր ակռաներովս երկաթ կրծամեն,
Մեջս այդքան ուժ, ասեք, ի՞նչ անեն...

Իմ պես բյուրերով լի է Հայաստան,

Նըրա սուրբ հողին ըլեմ ես դուրբան
Մարմինը ուժեղ, առույգ է հային,
Այլ, ափսո՛ս, թմբրած է նորա հոգին:

Թե մի օր զարթի նորա վեհ հոգին,
Նա պարզ կըցուցնե օսմանլի ազգին,

Ո՛վ էր երկուսեն ստրուկ և կամ տեր...
Ա՛խ, ե՞րբ պիտ թնդաք, խեղճ հայի սրտեր: